

ærede Minister vil gaae ind paa Tilfætninger, der ere fornuftige. Dersom han vil have den af mig paapegede Bemyndigelse til at lade en saadan forrentet Discontofaske udstede rentebærende Sedler indtil et vist Beløb, som skulde være god Betaling i Kongerigets Kasse, saa troer jeg, at Thinget vil give ham den. At Ansvarer for Forvaltningen af disse Midler paahviler den ærede Minister, vor nye Finantsminister, har han allerede erklæret, og jeg troer, at han rolig kan paatage sig dette Ansvar; han kan her i Communen finde saa vederhæftige og saa kyndige Folk, der kunne hjælpe ham med Bestyrelsen af Pengene og med Bedømmelsen af Sikkerheden, at der ikke let kan opstaae noget Tab for Kongeriget i den Henseende. Jeg maa udtrykkelig fremhæve, at det vilde være umuligt fra Hjælpen at udelukke alle de Folk, hvis hele Glæde bestaaer i Verker; der er en vis Adskillelse at gjøre i saa Henseende; nogle ere gode, nogle ere slette, og nogle staae derimellem. De fuldkomne gode tager man for det fulde Beløb, de slette skyder man ud, og de, der staae imellem, giver man Afdrag. Jeg skal nu afvente, hvad den høitærede Minister maatte give os for Oplysning om de Vilkaar, han tænker sig for dette Laan, ikke saameget, fordi jeg troer, at vi derved ville komme til at sige Nei, som, fordi det er af Bigtighed for Thinget at vide, hvad det er, det gaaer ind paa.

Indenrigsministeren: Det er en gammel Erfaring, at Folk i visse Retninger næsten ere incurable; naar de først have sat sig fast i en Wildfarelse, kunne de trods alle Oplysninger, der gives, ikke komme ud deraf. Den ærede Rigsdagsmand, som nu satte sig, har hidtil ikke været istand til at komme ud af den grundige Wildfarelse; hvori han er med Hensyn til min ansvarlige Stilling ligeoverfor dette Thing. Han har saaledes forelsket sig i Navnet „Finantsminister“, at hele hans Tanke kun er „Finantsminister“ eller „Ikke-Finantsminister“, men det virkelige Spørgsmaal, hvilken Stilling jeg indtager, hvilke Forpligtelser jeg har, og hvilke Rettigheder der svare til disse Forpligtelser, det undersøger han ikke.

Han holder sig til et Navn, og efter som dette Navn synes anvendeligt eller ikke, bliver han glad eller tungsinndig, uden at spørge om Sagens virkelige Sammenhæng. Jeg er ikke det mindste meer og ikke det mindste mindre Finantsminister, fordi jeg forelægger dette Lovforslag; jeg staaer i den selvsamme Stilling her som overalt, hvor jeg har forelagt finantsele Lovforslag; som høre ind under det Omraade, der paahviler mig som Indenrigsminister. Om de ærede Herrere finde Fornøielse i at kalde mig Finantsminister, er mig fuldkommen ligegyldigt, men det er ikke det Navn, Hans Majestæt har tillagt mig; og som er det eneste, jeg har at holde mig til; jeg har at holde mig til det Omraade, der er mig anvist, men, hvorledes de Herrere behage at døbe mig, overlader jeg til dem. Den næste grundige Wildfarelse, som ogsaa synes at være incurabel, hos den ærede Rigsdagsmand, er, at han troer at udtrykke sig paa en velvillig Maade ligeoverfor mig, ved i Virkeligheden at sige Noget; som, hvis det var sandt, vilde være den bitterste Dadel; dog ikke engang en saadan eiendommelig Belvillie vil jeg tilbagevise paa nogen haard Maade, men jeg vil blot sige, at jeg fortjener den ikke. De Anskuelse, jeg her udtaler, ere mine egne, jeg udtaler ikke Andres Anskuelse, og, naar den ærede Rigsdagsmand troer at være velvillig ved at sige, at jeg vilde tale ganske anderledes, naar ikke Andre i saa Henseende udøvede nogen Indflydelse paa mig, saa bliver den ærede Rigsdagsmand ligesom komisk. Jeg tilbageviser, men, som sagt, ikke med nogen som helst Haardhed eller Brede den Art af Belvillie; jeg siger, den er et lyrisk Udbrud af en besynderlig Misforstaaelse hos Medlemmer, der staae i et stærkt Forhold, ikke til mig, men maaskee til Andre. Jeg har nu, haaber jeg, i Thinget noget svækket Virkningen af de Wildfarelser, der indtil videre rigtignok forekomme mig at være incurable hos den ærede Rigsdagsmand; jeg vil, dog ikke ganske mistvivle om Folks Selbredelse, og det skulde glæde mig, om mine Udtalelser her dog maaskee maatte kunne bidrage til, at den ærede Rigsdagsmand engang fik et klarere Syn paa Sagen selv i Almindelighed, paa de virkelige Forhold og paa den